

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eustathio Diacono. 369.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Si statim ab ipso ortu ea animi tui pars, in qua ratio sedem habet, læsa & vitiosa, aut etiam propter incurabiles quosdam morbos extincta & deleta fuisset, fortasse ob ea, quæ abs te perpetrantur, veniam obtinuisses. Cum autem id tibi minimè acciderit, verum ob singularem quandam atque insuperabilem foecordiam, eam animi facultatem obrueris vel potiùs necaueris, idcirco ne veniam quidè ullam ab iis, qui hæc spectant, consequeris. Nam cum eam per congruentem curam & diligentiam rursum exusciscare queas, non modò, ut id fiat, nihil curæ suscipis, sed etiam, ut nunquam id fiat, laboras. Tantùm enim improbitas virtutem apud te superauit, ut ne improbitas quidè esse censeatur. Quocirca si ab hominum dicitariis liberari cupis, oculos paulum erige: ut, quo malorum proruperis, intelligens, pedem referre studeas.

Multi quidem victores, eos quos virtute atque animi magnitudine adepti erant, humanitate conferuarunt: & quos inuitos in seruitutem redegerant, eisdem lubentes tenuerunt. Et enim fortitudo ad id, quod non habeas comparandum magnam vim habet: clementia autem & facilitas, ad id, quod quæsitum est, tuendum atque conferuandum maiorem vim obtinet. At contra ij qui lenis & mansueti victoris discipulos, ac cælestis regis milites se esse profitentur, eos, quos primi satellites per lenitatem sponte ceperunt, per fastum & arrogantiam inuitos submouent. Nam quos illi lubentibus animis imperio suo ac ditioni subiecerunt, hos, etiam repugnantes, per tyrannidem suam expellunt. Siquidem ut perditores & carnifices, non autem ut pastores, eos, quibus præsumunt, tractant. Quid igitur factum opus est, inquis? Nihil aliud, quàm ut virtutem colentes diuinum tribunal expectemus.

Εἰ μὴ κακώτερό σου τὸ λογιστικὸν ἔφυξεν εὐδὴς ἀπὸ γονῆς, ἢ ἀφ' ἰσότητος ἀνιάτους ἢ φάνισο, ἴσως αἰ συγκρινώμενος ἔτι χειρὸς ἐπὶ τοῖς θρωμάτοις. εἰ δὲ τὸ μὲν εἰ πέποιθας, ὑπὸ δὲ ἀνυπαρξήτης βαθυμίας κατέχευσας τὸ πῶμα, μᾶλλον δὲ ἐπέκρυσας, εἰδὲ συγκρινώμενος τυγχάνεις πῶμα τῆς θεομενίας. διευαμένως γὰρ τὸ πῶμα αὐτὸς ἀναζωπυρήσῃ τῶν δεύσεων ὀπιμελείας, εἰ μόνον εἰ φροντίσεις, ὅπως τὸ γίνηται ἀλλὰ καὶ ὅπως μεδέσῃ γίνηται κατὰ σκευάσεις. ποσὸν γὰρ ἡ κακία τὴν ἀρετὴν πῶμα σοὶ παραυδοκίμοσεν, ὡς μηδὲ κακία εἶναι νομίζεσθαι. εἰ τοίνυν βύλει τῆς κομψότητος ἀπαλλαγῆναι, ἀνάγεισον μικρὸν, ἵνα γνοῖς οἱ τῆς κακῶν ἐξουσιότητος, ἀσθένειαν ἀναδραμεῖν.

Πολλοὶ μὲν προπαύεχοι ἀνδρῶν κτησιόμοιοι, φιλανθρωπία τὰς ὑπὸ κούρις διεκώσασιν, καὶ εἰς ἀκοίτας κατέβλασασιν, τῆς ἐκόντας ἐχειρώσασιν. ἡ μὲν γὰρ ἀνδρία δευῖ τὸ μὴ ὑπάρχον κτήσασθαι, ἡ δὲ πραότης αὐτὸ τὸ κτηθεὶ ἀμείνων φυλάξασθαι. οἱ δὲ τῶν πρᾶξ προπαύεχου ἀνυπαρξῆτες εἶναι φοιτηταί, καὶ τῶν θεοῦ βασιλείας σπαρπᾶται, εἰς οἱ πῶμα τῶν ἀρχῶν ὑπάσασθαι πρᾶξ ἀρετῆς ἐκόντας ἐχειρώσασιν, τῆς ἀλαζονείας ἀκοίτας ἀποσβεῖσιν. εἰς γὰρ οὐκ εἶναι ἐκόντας εἰς τὴν ἀρχὴν παρεστῆσιν τὸ, τῆς καὶ μὴ βυλομῆδης ἀφ' ἑαυτῆς πρᾶξ ἀρετῆς ἀπελαυνέσθαι. ὡς γὰρ θυμωδῆς καὶ ἀλάστορες, εἰς ὡς ποιμῆδες τοῖς ὑπηκόοις πρᾶξ φέρονται. πῶμα ποιητόν, ἐφης; εἰδὲν ἄλλο ἢ ἀρετὴν ἀσκούστας, τὸ θεῖον ἀναδραμεῖν δικαστέοι.